

BECSKE JÓZSEF LAJOS

AZ ÁRNYÉK

*Amíg vagyok, mögöttem áll az árnyék.
Mióta a világ, kegyetlen e harc.
Egyszer elolvad, mint vulkáni lágy érc,
Így leszek egész, hogy lennék büszke arc.*

*Megvagyok, köszönöm, viszlát, jó napot.
Tetováltak-e rátok már semmi-jelt?
Én holnapután keresek holnapot,
A ma nyíló virág lelegettetett.*

*Laza vagyok, de dühös és ostoba,
Hogy hagytam magam leszállni a földre.
Üvöltöttem: anyám, ne légy mostoba!
De ő mosolygott, s messze nézett, messze.*

*Rabló lettem, titkok fosztogatója,
Az éj sötét világa lételemem.
Osonva lépek frissen hullott hóra,
Ami világít tiltott ösvényeken.*

*Ó, lapulj hozzám, te bimbózó virág,
Kedvesen rügyező színompás tavasz!
Ne üldözz, árnyék, kezemben a világ
Lassan kifényesül, ha magamra hagysz!*

*Hát itt állok most, kétezerhét telén
Negyvenkét évesen élni újra kész.
Árnyékom ha egyszer elfelejteném:
Szólj rám, Uram, de ne várjon még révész*

*A túlsó partokon, kapukon kívül.
Béke veled, árnyék, fizika veled!
A pulzusom lüktet, testem felbevül.
Engedek, nem fáj, s a többi enyészet.*